

LO-sekretær Marie Louise Knuppert
1. maj 2013, Rudkøbing kl. 08.30

KLAUSULERET TIL 1. MAJ KL. 8.30 ***DET TALTE ORD GÆLDER***

God morgen.

Det er godt at se jer sådan en onsdag morgen – her i Rudkøbing!

Der er smukt her på Langeland. Og det er rart at være tilbage.

Hvad I måske ikke ved, er: Jeg gik engang i skole på Fyn.

Allerede dengang lærte jeg at sætte pris på Langeland.

Det er frygtelig længe siden. Men det er rart at her igen.

Dengang gik jeg mere til 1. maj for bajernes skyld.

Men så skete der noget en dag. En kollega hev mig med i fagforeningen.

Med i fællesskabet.

Og det har man jo brug for nogle gange. At nogen hiver dig med i fællesskabet.

Og mit hovedbudskab til jer er i dag: Vi skal have alle unge med i fællesskabet!

Der er brug for det.

Næsten 10 procent af vores unge er arbejdsløse.

Færre unge går direkte med i fagforeningen.

Og det er vores opgave at få de unge med i fællesskabet.

Der brug for at tale om ungdomsarbejdsløsheden – og hvad vi gør ved den.

Og der er brug for at tale om fagforeningens fællesskab – og hvordan vi får de unge med.

Ungdomsarbejdsløsheden

Kan I huske, hvordan det var før krisen? Det hele var så ubekymret!

Og 1. maj skældte vi ud på den borgerlige regering.

Og så ved valgene arbejdede vi benhårdt for et mere retfærdigt Danmark.

Men, men, men... mange af os tænkte nok mest på friværdien.

Man kunne jo nærmest høre murstenene vokse i værdi, mens vi hyggede os foran fladskærmen.

Var der problemer på jobbet, ja, så var det næsten nemmere at gå over til mesteren på den anden side af gaden. Få et nyt job. Og mere i løn.

Og de unge, de fik at vide, at de kunne nå alt det, de ville. Bare de tog sig lidt sammen.

Men så vendte det. Så kom krisen.

Nu kan man ikke bare skifte job, hvis man er utilfreds.

Nu kan de unge ikke bare få et job. Nu må vi indstille os på andre tider.

Måske kan vi leve med, at forbruget ikke vokser lige så hurtigt som i 00'erne.

Måske kan vi godt kæmpe lidt mere for vilkårene på jobbet. Det er jo trods alt også det, vi har fagforeningen til.

Men vi kan ikke leve med, at næsten 10 procent – ja, næsten 10 procent – af vores unge under 30 år ikke kan finde et job!

Tænk lige over det.

Tænk lige på en af 9. eller 10. klasserne her i byen. Når de forlader skolen, så vil to af de unge i klassen være uden arbejde. Fra den dag, de forlader skolen.

Måske kommer de i arbejde senere. Men så er der en anden af deres klassekammerater, som samtidig mister sit job.

Og så er der mange, der udsætter mødet med arbejdsmarkedet. De går videre i gymnasiet eller HF.

Men efter 2-3 år møder de et arbejdsmarked, hvor der ikke er plads til dem alle sammen.

Andre går direkte i gang med en erhvervsuddannelse. Og inden længe møder de alvoren.

De skal have praktikplads.

Men i dag mangler vi godt 5.000 praktikpladser i Danmark. Og her på Langeland og Fyn mangler omtrent 800 praktikpladser.

Sådan ser det ud her i 2013:

Høj ungdomsarbejdsløshed. Mangel på praktikpladser. Og konsekvenserne, de er alvorlige!

Personligt kender jeg et ungt menneske.

Min datters veninde Xenia. Xenia er stødt ind i muren.

Hun har uddannet sig helt efter bogen. Taget sig selv i nakken undervejs. Kæmpet for det.

Med mod på arbejdslivet. Lige til den dag, det skulle være alvor.

Hun gik fra eksamensbordet og direkte over i arbejdsløshedskøen.

Hun har kæmpet for at få et varigt job. Men nu er hun faldet for dagpengegrænsen.
Hun stod klar med eksamensbeviset i hånden, men jobbet var der ikke.
Og det hun gør nu, det er , at hun sidder derhjemme og ser på sin computer.
Nu isolerer hun sig. Melder sig ud af fællesskabet.
Hun er bare én ud af de 10 procent. Den går altså ikke.
Det kan vi ikke være bekendt over for unge mennesker.
Det kan vi ikke være bekendt over for os selv. Vi har brug for dem – og de har brug for os!

I LO er mit arbejdsområde det internationale arbejde.
Jeg får rejst en del mere rundt i Europa end de fleste. Det giver faktisk mange indtryk.
Ét af dem er, hvad arbejdsløsheden betyder for de unge i Sydeuropa. I Spanien. I Grækenland. I Portugal. I Italien.
Nogle steder er ungdomsarbejdsløsheden 50 procent. Næsten hver anden under 30 år er uden arbejde. Hvordan klarer de det?
Jo, rigtig, rigtig mange af dem bor hjemme hos forældrene. Men hvordan reagerer de så?
Tjah, desværre, så kan vi jo nu se, at nogen tager sorte støvler og sorte skjorter på.
Og så marcherer de i gaderne. Skælder ud på demokratiet. Skælder ud på indvandrere.
Og skælder ud på andre, som er anderledes.
Det havde jeg godt nok aldrig troet, vi skulle opleve i Europa. Ikke en gang til. Men sådan er det.

Problemerne i Sydeuropa skal løses i samarbejde i EU. Det er i vores egen interesse.
EU har strukturfonde og socialfonde, som kan bruges til lige netop det.
EU kan bygge færre motorveje, og i stedet hjælpe de unge.
Sådan kan vi bidrage til, at de alvorlige problemer i Sydeuropa bliver løst!

Men hvad kan vi gøre for vores unge i Danmark?
Hvordan kan vi løse problemerne her? Så de ikke vokser til den styrke, de har i Sydeuropa.
Jeg tror, at vi på denne 1. maj kan enes om et klart løfte til de unge i Danmark:
Vi vil kæmpe for jer! Vi kæmper for praktikpladser til alle. Vi kæmper for bedre vejledning.
Og vi kæmper for mere gang i økonomien. For flere job.
Det lover vi jer!

Nu er kontanthjælpen ikke, som vi har kendt den. Nu er de unge ikke længere sat til side.
Nu handler det om at give en hjælpende hånd. Så de unge kommer i gang.

Vækstpakke

Men uanset om vi taler om arbejdsløse unge eller kontanthjælp, så kommer det til at kræve noget af os.

Vi skal have vendt udviklingen. Vi skal have skabt flere job. Nye grønne job.

Derfor skal vi have en bedre økonomi i Danmark.

Lønmodtagerne har jo allerede bidraget med tilbageholdenhed på lønsedlerne.

Nu har regeringen så sikret bedre vilkår for virksomhederne.

Det bakker vi op fra LO's side.

Vækstpakken lever op til det, som tillidsfolk har ønsket – fra virksomheder over hele landet.

Pakken lever op til virksomhedernes egne ønsker.

Og derfor skal vi også komme med et klart budskab til virksomhederne:

Nu har vi skabt bedre forhold til at drive virksomhed i Danmark.

Nu er der grund til optimisme. Men nu er det jeres tur, arbejdsgivere.

Nu forventer vi gang i investeringerne. Flere job. Og flere praktikpladser.

Det er også jeres ansvar, at de unge kommer med i fællesskabet!

Men uanset hvad, så går der en vis tid, inden jobbene kommer igen.

Så vi skal have rettet op på nogle ting omkring dagpengene.

Vi kan lige så godt gå i gang med det samme.

Med meningsfuld uddannelse i stedet for aktivering, som er meningsløs.

Med bedre muligheder for at tælle timer og bruge jobrotation.

Med nogle mere retfærdige krav omkring genoptjening af retten til nye dagpenge.

Det kan godt lade sig gøre. Lad os nu få det gjort - lidt bedre.

OK-indsatsen

Og så er der det med fagforeningens fællesskab.

Fagforeningens fællesskab – og hvordan vi får de unge med.

For mange af os her i dag er det helt klart, at overenskomsterne betyder noget for vores arbejdspladser.

At overenskomsterne er vejen til tryghed, til sikkerhed og til ordnede forhold.

Men desværre: Alt for mange lønmodtagere, kender ikke betydningen af deres overenskomst.

De ser ikke sammenhængen mellem den rigtige overenskomst og den rigtige fagforening.

Og desværre: Det er især de 20- til 40-årige, som har den mindste viden om overenskomster og faglige fællesskaber.

Selv blev jeg meldt ind i fagforeningen hele to gange, da jeg var ung.

Første gang var da jeg arbejdede på et bryggeri i Århus. Tillidsrepræsentanten sagde, du skal være medlem, i Bryggeriarbejderforbundet. Selvfølgelig skulle jeg det.

Og nemt var det. Hver uge sørgede tillidsrepræsentanten for, at mærkerne kom på plads i fagforeningsbogen. Men sådan er det jo ikke mere for de unge, når de møder fagbevægelsen.

Anden gang jeg blev medlem af fagforeningen, da jeg kom, og skulle starte på Århus Stiftstidende.

Det var i 1976. Klubrepræsentanten sagde, her er vi med i HK. Jeg sagde jo bare: ja.

Og så sagde tillidsrepræsentanten: Det var satans. Skal vi ikke diskutere det først. Næh.

Men mit svar var, som altid, derhjemme havde jeg lært: Man skal betale sygekassen og man skal betale til fagforeningen. Det er ikke til diskussion. Sådan var det for rigtig mange dengang.

Men sådan er det ikke mere. Unge i dag har ikke hørt om fagbevægelsen på samme måde.

Men vi giver ikke op. Tværtimod. Vi vil gerne have flere 20-40-årige med i de rigtige fagforeninger.

Derfor har vi startet den særlige indsats: Er du OK?

I de kommende år vil vi oplyse om rigtige overenskomster og rigtige fagforeninger.

Det er derfor vi på årets plakat siger, at det er os med overenskomster og faglige fællesskaber.

Men kære venner.

Det er ikke nok! Der skal mere til – og dét er jeres indsats!

Vi skal alle sammen invitere folk med i fagforeningen.

Vi skal alle sammen fortælle historien om overenskomsten.

Så jeg håber, at – i dag – tager I det her OK-mærke på.

Og fra i morgen begynder I snakken med de 20-40-årige kolleger.

Tal med dem om, at ordnede forhold kræver en overenskomst og et medlemskab af fagforeningen.

Tal med dem om lønnen. Tal med dem om barsel, uddannelse, ferie og pension.

Så spørg: Er du OK? – Spørg dine børn, dine børnebørn, dine kolleger, dine venner!

Er du OK?

Lærerkonflikten

Og lad mig så sige nogle få ord om lærerlockouten.

Når vi laver overenskomster, så vil vi gerne forhandle dem færdig selv.

Derfor er det ærgerligt, at det ikke lykkedes mellem KL og Lærerforeningen.

Fra LO opfordrede vi til, at lockouten blev suspenderet, så parterne selv kunne forhandle igen.

Så KL og Lærerforeningen kunne komme til forhandlingsbordet.

Så Ziegler og Bondo kunne mødes. Så børnene kunne komme i skole igen.

Sådan gik det ikke. Men sådan skal det gerne gå ved de kommende overenskomstforhandlinger, de næste mange år.

Social dumping

Og inden jeg slutter, er der en ekstra ting, jeg bør sige noget om: Nemlig social dumping.

Social dumping er en vigtig sag, eller rettere løndumping.

Det handler jo om underbetalt udenlandsk arbejdskraft.

Her har kommuner, regioner og staten en opgave.

Så her med kommunalvalget i år vil jeg sige klart, hvad vi forventer af jer.

Få nu indført sociale klausuler, når I sætter gang i bygge- og anlægsprojekter.

Få nu sikret, at udenlandske arbejdere ikke udnyttes og underminerer vores overenskomster.

Det kan vi vist godt gøre lidt bedre.

Afslutning

Kære venner.

Vi står med tre vigtige udfordringer.

Vi skal have de unge med i fællesskabet.

Vi skal have bekæmpet ungdomsarbejdsløsheden.

Og vi skal i gang med at fortælle om betydningen af rigtige fagforeninger og rigtige overenskomster.

Det er jer, der skal tale med kollegerne. Det er jer, der skal minde virksomhederne om deres ansvar.

Det begynder fra i morgen.

Jeg ønsker jer alle en OK 1. maj!